

Section II Dalis

SA

Sėvynė

Moterų
ir Vaikų
Laikraštis

„TĖVYNĖS” SPAUDA, 307 W. 30th St., New York City

MOTINOS

Apdrauskite Savo Vaikus

NĖRA reikalo pri-
rašinėti vaikus prie
svetimtautiškų Insu-
rurance kompanijų,
— galite apdrausti
Susivienijime Lietu-
vių Amerikoje. Ap-
drausdami savo vai-
kus S.L.A., mokėsit
mažiau, o atsitikime
nelaimės gausit dau-
giau. Kompanijų a-
gentams mokėdamos
po 10c. savaitėje iš-
mokate per metus
\$5.20; atsitikime ne-
laimės gaunate \$25.
Į S.L.A. mokėsit po
50c. į 3 mėnesius —
per metus išmokėsit
\$2.00, o nelaiminga-
me atsitikime gau-
nate nuo \$25 iki \$100
apsaugos.

NIEKAD nieks ne-
barškina į duris,
kaip daro tokie a-
gentai, rinkdami kas
savaitė dešimtukus:
Susivienijime Lietu-
vių Amerikoje apmo-
kate kartą į tris mė-
nesius arba ir už vi-
sus metus iškalno.
Reikalus atliekat sa-
vo prigimtoje kalbo-
je, o kuopų viršininkai
suteikia jums
nariams viso-
kiariopą naudą.

ISTATAI

PRIĖMIMUI VAIKŲ PRIE

Susivienijimo Lietuvių Amerikoje

1. Visi lietuvių, abiejų lyčių vaikai, sveiki ant
kuno ir proto, nuo 1 iki 18 metų amž., gali pri-
gulėti prie Susivienijimo Lietuvių Amerikoje.

2. Vaikai nuo 1 iki 5 m. amž. moka \$2.00 per
metus, arba 50c. kas 3 mėnesiai, t. y.: sausio,
balandžio, liepos ir spalio mėn. Šio skyriaus
vaikai gauna pomirtinės \$25.00.

3. Vaikai nuo 5 iki 10 m. moka \$2.25 per me-
tus, — pirmą bertainį metų 75c., o kitus tris
bertainius po 50c. Pomirtinės gauna \$50.00. —
Vaikams, nuo 10 iki 18 m. am., mokant po \$2.25
per metus, bus išmokama \$100.00 pomirtinės.

4. Vaikai nuo 1 iki 5 m. amž. moka įstojimo
25c. Įstojimą ir už 1-ą bertainį moka sykiu,
t. y. 75c.; nuo 5 iki 18 m. moka įstojimo 25c.,
50c. bertaininės ir 25c. reikalams, arba viso \$1.00.

5. Visų trijų skyrių vaikai tik išbuvę 30 dienų
Susivienijime gali gauti pomirtinę. Prigulėjimas
vaiko prie S.L.A. skaitosi nuo tada, kada jo įsto-
jimo piningai priimti į Centrą.

6. Vaikai, prisirašę prie S.L.A., gaus iš Centro
paliudijimus, ant kurių bus įrašyta vardas, pa-
vardė ir laikas įsirašymo į S.L.A.

7. Vaikai skolingi už vieną bertainį tampa su-
spenduoti, skolingi už du — liekasi išbraukti.

8. Vaikui mirus, pomirtinę gauna tėvai; nesant
tėvų — giminės, nesant giminų — urėdiškai pri-
pažinti vaikų globėjai. Pomirtinę išmokama pri-
stačius paliudijimą, ant kurio turi būti pasirašę
daktaras ir graborius.

9. Vaikai yra paliuosuojami nuo mokėjimo tau-
tiškų centų ir kitokių „ekstra“ mokesčių. Paliuo-
suoti taipgi nuo mokesčių siuntimui delegatų.

10. Vaikai neturi tiesos prie rinkimo delegatų
ir patys negali būti siunčiami kaipo delegatai.

11. Vaikai turi būti įrašomi kuopų susirinki-
muose. Kuopų viršininkai ir abelnai visi sąna-
risai turi tēmyti, kad nebutų įrašoma vaikai ne-
sveiki. Abejojant apie vaiko sveikatą, turi būti
pareikalauta daktaro paliudijimas, už kurį apmo-
ka tėvai arba įrašinės vaikus ypatos.

12. Vaikai nedoro pasielgimo, neklausantis tė-
vų, negali būti priimami prie S.L.A.

13. Vaikus prirašantieji turi paduoti teisingai
vaiko metus; neteisingai paduoti metai, jei bus
susekta, vaikas taps iš S.L.A. prašalintas be su-
grąžinimo įmokėtų piningų. Abejojant apie vai-
ko metus, tėvai turi pristatyti gimimo metrikus.

VAIKAI priimami į
S.L.A. nuo 1 iki
18 metų amž.; pas-
kui, be jokio įsirašy-
mo ir be daktaro eg-
zaminacijos pereina
į suaugusių skyrių.
Po prisirašymo, kaip
parodo įstatuose, už
30 dienų vaikai tam-
pa pilnais nariais ir,
atsitikus mirčiai, iš-
mokama pilną įsta-
tuose parodytą po-
mirtinę be atidėlio-
jimo. Vaikai priima-
ma be daktaro pa-
liudijimo — užten-
ka, kad du S.L.A.
nariai patvirtina vai-
ko sveikatą kuopos
usirinkime. Kuopos
randasi kiekviename
mieste.

SKAITYDAMOS ši
laikraštį, pratinkit
taipgi ir savo vaike-
lius prie skaitymo:
jiems yra pavestas
Vaikų Skyrius. Me-
dį galima lenkti pa-
kol jaunas, taip ir
vaikelius galima pri-
pratinti skaityti iš
mažens, taipgi supa-
žindinti juos su tąja
Draugija, kuri rupi-
nasi ir teikia savo
reikalingas in-
formacijas.

Reikalaujami platesnių informacijų, kreipkitės prie vietinės ku-
pos valdybos arba į Centro Sekretorių šiuo adresu:

A. B. Strimaitis

307 West 30th Street
NEW YORK CITY

SECTION

TWO

TĖVYNĖ

DALIS
ANTROJI

No. 35

New York, Rugpjūčio (Aug.) 30, 1918 m.

Vol. X

LAISVOJE LIETUVOJE.

TĖVAI PRIVALO MOKINTI VAIKUS PASITIKĖJIMO SAVIMI IR MANDAGUMO

Rašo ONA.

KIEK tai pasaulyje žmonių, kurie dėl savo nedrąsumo ir dėl nepasitikėjimo savimi nieko gyvenime negali atsiekti. Kas nepažįsta tokių tėvų, kurie savo vaikučių pastangas pašiepia ir, vietoje paakstinti, visiškai nuslopina jų energiją. Tokie vaikai pasidaro bailūs ir įgija nepasitikėjimą savimi. Esama vaikučių su nepaprastais gabumais ir, juos auklėjant kaip priderėtų, galima būtų iš jų susilaukti ko ir labai naudingo.

Reikia žinoti, kad, atėmus vaikui jo drąsą, jisai jau neturės to pasisekimo, kurs jam priklauso. Tėvai, besišaipydami iš savo vaikučių, daro vieną didžiausių klaidų. Tėvų priderystė yra auklėti pas vaiką pasitikėjimą savimi.

Tulas vaikutis pasirodė gabus prie rašto. Tėvai, vietoje šaipyties iš jo, rupinosi jam jo pastangose prigelbėti ir kiekvienas jo pasistengimas budavo pagiriamas. Laikui bėgant, tasai vaikas liko dideliu rašytoju. Tėvų pagyrimas ir padrasinimas priveda vaiką prie pasisekimo.

Tikėkite savo vaikams ir mokinkite juos pasitikėti savimi.

Žiurėkime, kaip mūsų vaikučiai elgiasi. Ar jie kliudo kitiems, ar ne? Jei jie nekliudo tėvams, tai to dar neužtenka; kad jūsų vaikučiai jums išrodo geriausiais ir gabiausiais visame pasaulyje, tad dar nereikia, kad taip ir yra ištikrųjų.

Ar jūsų vaikas žino, kad, einant pro duris, reikia palukėti iki suaugusieji pirma išeis? O gal jam pavelini pro visus išsprukti, nežiurint, ką jisai savo tokiu pasielgimu užgaus. Reikia pripažinti, kad Amerikoje yra labai mažai mandagių vaikų.

Kiek kartų lipant gatvekarin matome, kaip ne vien vaikai, bet ir suaugusieji grudžiasi, tartum savo tokiu pasielgimu jie gali kiek greičiau į savo vietą dasigauti; negana to, — jei pasitaiko alkune kitą užgauti arba ant kojų užlipti, tai jau atsiprašymo žodžio nuo jų neišgirsi! Prie to niekuomet neišgirsi tėvus pabarant vaikus už tokius prasižengimus; paprastai, patį tėvai dar juos išteisina, sakydami: „Juk tai dar vaikas...“ Kaip ten nebutų, bet visgi tėvai privalo mokinti savo vaikus ir mandagumo.

Prasižengimai, nuo kurių kiekvienas vaikas privalėtų būti laisvas.

Reikia vaikams uždrausti viešojo vietoje dantis krapštinėti; dantų valymas privalo būti atliktas privatiniai, be žiurėtojų.

Mergaitės privalo išmokti savo balsą kontroliuoti. Nėra nieko taip erzinančio, kaip mergaičių spiegame, ar tai būtų namuose, ant gatvės, ar kur nebuk kitur. Balso švelnumas yra didžiai patraukiantis ir parodo mergaitės gerą išauklėjimą.

Nepavelyk vaikams valgio laiku kalbėti, kuomet burnoje turi maisto.

Nepavelyk jiems su kojomis lipti ant suolų gatvekariuose arba by kokioje vietoje; atmink, kad tokie suolai nėra kojoms įtaisyti.

Nepavelyk vaikams pertraukinėti vyresniųjų kalbas be atsiprašymo. Nepavelyk jiems bėgioti ir po kambarius šukauti, tartum jie būtų laukiniai.

Norint kad vaikas savo apsiėjimuose būtų mandagus, reikia jis mokinti mandagumo nuo pat mažens, nes jauno smegens yra lankus ir ką vaikas išmoks mažas budamas, to jisai niekad os neužmirš.

BESIRUPINIMAS IR SVEIKATA

Rašo ONA.

„**JUOKIS**, o pasaulis juoksis su tavim; verk, o verksi vienas,“ — taip mums sako senovės patarlė. Niekas nenori susidurti su tokia ypata, kuri nuolatos aima nuoja apie savo vargus ir nepasisekimus; žmonėms geriau tinka nusišypsojimas, juokas. Tik vėlesniuose metuose žmonės pradėjo suprasti pavojingumą rupesties. Emerson'as mums sako: „Nesibijok nieko, tik baimės“, ir teisingesnių žodžių sunku surasti. Devynisdešimtas nuošimtis mūsų nesmagumų paeina nuo išsisvajojimo; gyvenimo didžiausios sunkenybės yra šešėliai ir faktų-reališkumų pasaulis turi daugiau šmėklų, negu svajonių pasaulis.

Kuo žmogus darbštesnis, tuo jisai labiau rupinasi. Kuomet flegmatikas pabunda ir atsiranda prie viršunės pasisekimo kopečių, tai jisai į tai pažiūri filozofiškai ir nesikarščiuoja. Tačiau darbtus žmogus kitaip į dalyką žiūri už tai, kad jisai supranta, kaip brangiai jam toji vieta atsiėjo ir, iškovojęs pasisekimą, bijosi jo nustoti. Žmogus, kurs planuoja, rupinasi, stengiasi ko-nors atsiekti, jaučia, kad ir kitas tai daro; jaučia, kad kitas jo pasistengimus pralenks. Bijotis pasekmių tokių lenktynių nėra reikalo. Linksmumas ir ramus užsilaikymas, pasitikėjimas savimi ir užuojauta savo bendrų yra butinai reikalinga sveikatos ir gyvenimo lygsvaros palaikymui.

Skaitytojau, neužmiršk, kad sunkenybės, kurias reikia perleisti ir atlaikyti, perleido ir atlaikė vyrai ir moters per tuksantčius metų pirma, negu tau prisiėjo su jais susidurti. Mūsų pirmtakunai juos padėjo į šalį, taip pat ir mes galime padaryti. Rytojus neturi savyje nieko, kas gali tau pakenkti, jeigu pats to nenorėsi arba nedasileisi. Ypatingai sergantiems reikia priminti, kad nėra reikalo rupinties. Jei

sergi, pasišauk gerą gydytoją, pasiduok jo globai, pasisakyk kas tau kenkia, prisilauk jo įsakymų ir įtikėk jam. Rupinimasis vien sirgimo laiką prailgina.

Nesirupink! Rupestis ne vien nusilpnina sveikatą, bet kartu sunaikina žmogaus energiją, užtemdo ir užgauna mintijimą; ir baimė šio arba to, vieno arba kito prietikio, neretai priveda prie sumišimo proto. Civilizuotas pasaulis daugiau netiki į raganas ir šmėklas, tad laikas atprasti ir nuo bereikalingo rupesčio.

New York'o valstija jau nežino ką daryti su savo pamišėliais, kur beveik ketvirta dalis proto ligų paeina nuo besirupinimo. Mūsų protėviai buvo daug stipresni užtai, kad jie turėjo ganėtinai vilties ir pasitikėjimo savimi. Jie tikėjo, kad pasaulyje yra gana vietos pastatymui bažnyčios be vyskupo, įsteigimui valstybės be karaliaus ir su tuo pasirūžimu jiems pasisekė įsteigti vieną tvirčiausių pasaulio demokratijų. Jų gyvenimai buvo ramūs; jie perleido nemaža sunkenybių, turėjo mažai smagumų, tačiau tame laike buvo maža kalėjimų ir dar mažiau beprotnamių.

Ne vien beprotnamiai, bet ir mūsų ligonbučiai pripildyti rupesties aukomis. Dabokis, idant ir pats nepakliutum po peiliu iš priežasties rupesties. Užsilaikyk ramiai. Valgyk iš palengvo, nebėgk paskui karą, kurs jau praėjo; gavęs šaltį, kuogreičiausiai pasigydyk; naudok valgius ir gėrimus su saiku ir, apart visko, jeigu brangi ni savo sveikatą, spėkas, ir patį protą, *tai* — *nesirupink!*

: Wisconsin lentų pjovyklose dirba šimtai merginų.

: Anglijoje 70,000 moterų dirba ligonbučiuose.

: Moters dirba po 10 valandų į dieną Chicagos skerdyklose.

MOKSLAS APIE NAMŲ DARBUS

(„DOMESTIC SCIENCE“)

KUR tik eisi, kur tik pažvelgsi, visur žmonija kalba apie mokslą, mąsto apie mokslą ir, pagaliaus, stengiasi susipažinti su mokslu. Mokslas kaip ir medžio kamėnas, o to medžio šakos — tai įvairūs mokslo skyriai. Tarpe tų mokslo skyrių yra taip jau svarbus skyrius, vadinamas *Mokslu apie namų darbus*.

Mokslas apie namų darbus, kaip ir visi kiti mokslai, vystėsi palengva, per metus ir šimtmečius; juo toliau, — vis daugiau nešė naujų žinių jaunajai gentkartei, ypač moteriškajai lyčiai, — moterims ir merginoms.

Mokslas apie namų darbus tai yra žinojimas, kaip sveikai ir švariai įvairius valgius gaminti; kaip namus švariai užlaikyti, — tai — naminė ekonomija.

Galima sakyti, kad virtuvė ir geri namai — tai sveikatos šaltinis, o nešvari virtuvė ir nežinojimas, kaip sveikai valgius gaminti, — tai lizdas nesveikatos ir ligų.

Pas mus kaip sykis mažai atidžios atkreipiama į šią mokslo šaką. Daugumas lietuvių, turėdami giminių, brolių ar seserų, stengiasi atsikviesti juos į šią šalį, į Suvienytas Valstijas, kur yra laisvesnė šalis ir pragyvenimas geresnis, negu mūsų gimtinėje šalyje Lietuvoje. Sužinoję, kad laukiamoji viešnia neužilgo atvažiuos, prisineša į namus įvairių svaiginančių gėrimų ir taip pasitinka jaunuolę ar jaunuolį tik ką atvykusį į šią šalį. Dar keletas atsineša „armonikas“. Na, ir prasideda priėmimo „ceremonijos!“

Geria, ulioja per visą naktį! Atvykusi čia mergina nori susipažinti su šiuo margu pasauliu, ir jai dalykai kitaip atrodo, — jį mano, kad šita šalis tai ir yra tikrai linksmybių aruodas. Tikrai taip išmanydama apie dalykų stovį ir pradeda žengti keliu nemoralybės, keliu į pražūtį... Jeigu

kartais ir pasitaiko susigriebti kokią nors „Molio Motiejų“ ir apsivesti, tad aišku, kad toki šeimyna tankiausiai neišauklėja gerų vaikų ir todėl nėra ko stebėtis, kad iš tokių vaikų tikrai ir išauga gamtos ubagai.

Taip neturėtų būti. Pirmų-pirmiausia reikia jaunuoliui ar jaunuolei, atvažiuojant į šią šalį, paaiškinti, kad ši šalis yra šalis industrijos; šalis, kur be mokslo, be amato negalima žmoniškai pragyventi. Kad mokslas — tai yra kiekvienai ypatai reikalingas penas. Todėl šalin su alkoholiu ir barbariškomis ceremonijomis! Lai gyvuoją mokslas, kuris pagerins mūsų jaunosios gentkartės buvį.

Merginoms būtina reikia susipažinti su abelu mokslu ir, pagaliaus, su mokslu apie namų darbus.

Mokslą apie namų darbus galima padalinti į sekančius skyrius:

1) Valgių gaminimas, 2) Švarus namų užlaikymas, 3) Naminė ekonomija, 4) Vaikų auklėjimas.

1.—Reikia žinoti, kad gamtoj yra visokių gyvunų; milžiniškų gyvunų, mažesnių ir dar mažesnių, ir visai mažutėlių gyvunėlių, kuriuos galima tikrai įžiūrėti per padidinamus stiklus, vadinamus mikroskopu. Tie mikroskopiški gyvunėliai vadinasi „bakterijomis.“ Tie nematomi gryna akimi gyvunėliai tiek yra galingi ir nekurie taip kenksmingi, kad tokiam dideliam milžinui, — kaip žmogui, gali atimti gyvastį. Todėl ir reikalinga daugiau žinoti apie jas, kad neprileidus jų prie valgių, kad gaminus valgių švariai; reikia žinoti, kaip užlaikyti namus, kad būtų sanitariški visais atžvilgiais.

Naminė ekonomija taip jau lošia svarbią rolę šeimyniškame gyvenime. Šeimyninkė, susipažinusi su mokslu kaip gaminti sveikus valgius, yra svarbiausi virtuvės

ypata. Toki šeimyninkė turi buti tiek gabi, kad galėtų lyg žmogaus alkį pamieruoti ir valgių bereikalingai neišmesti.

Vaikų auklėjimas yra labai svarbus. Geras vaiko išauklėjimas netik jį ar ją padaro kuniškai sveiku, bet ir protiškai; jis užauga į gerą žmogų; jis turi naudą pats iš savęs ir, pagaliaus, yra naudingas narys šio draugijinio surėdymo.

Garsaus New Yorko „Sing-Sing“ kalėjimo tyrinėjimai parodė, kad 90% visų kalinių buvo negarai tėvų išauklėti. Reiškia, —tyrinėjimas jų auklėjimo istorijos parodė, kad tie tėvai, kurie girtuokliavo, neįsteigė pramokinti savo vaikų kokio nors amato ar supažindinti su mokslu. Vaikai, apleidę savo tėvus, dar budami jauni; neturėdami plačios pasaulėžvalgos; nesuprasdami šio draugijinio surėdymo ir imdami pavyzdį iš savo girtuoklių tėvų, tiesiog turėjo žuti aplinkybių bangose ir jų likimas — tai tamsios kalėjimo sienos...

Jų motinos nesugyvendavo su savo vyrais—girtuokliavo; su kitais vyrais paleistuviavo. Jų dukters taip jau paėmė pavyzdį iš savo motinų, ir tos jaunuolės tapo vergės šio surėdymo ir aukos prostitucijos, ir jos papuolė į nasrus tamsaus kalėjimo.

Garsus pasaulio mokslo vyras anglų gamtininkas Darwinas, pasakė: „*Gamtoje viskas remiasi ant pamatinių teisių.*“ Ką tai reiškia? Reiškia, kad gamtoje įvairūs medžiai ir atskiri kunai turi prisilaikyti lygsvarumo įstatymų, nes kitaip jie nupultų į erdvę. Įvairūs kunai — planetos erdvėje turi taip jau prisilaikyti tam tikrų įstatymų, kad neiškryptų iš savo kelio.

Draugijiniame surėdyme reikia prisilaikyti ir-gi įstatymų. Šeimynoje vaikai turi klausyti savo tėvų ir prisilaikyti jų įsakymų. Jeigu tėvai nėra kompetentiški, neturi plačios pasaulėžvalgos, o vaikai neturi supratimo gamtos taisyklių, — tada jie be abejonės tampa likimo parblokšti ant visados.

Taigi, visais atžvilgiais matome, kaip mokslas yra svarbus mūsų draugijiniame gyvenime. Todėl ir reikia stengtis susipažinti su mokslu. Vyrams su abelnu mokslu ir koku nors amatu, o moterims — tiesiog būtina yra susipažinti su mokslu apie namų darbus. Jeigu negalima lankyti mokslainių dienomis, tai lankyk nors vakarais. Tokių vakarinių mokyklų yra visur, ypač merginoms, kur yra mokinama apie namų darbus. Tokios mokslainės kiekvienai neturtingai merginai yra prieinamos ir jų yra visur Suvienytose Valstijose, netik didmiesčiuose bet ir mažesniuose miesteliuose. Vyrams nereikia taip brangaus laiko aikvoti, kur nors po karčiamas girtuokliauti ar namie prie kazyrių sėdėti. Merginoms nereikia brangus laikas aikvoti po taip vadinamus „Motion picture show“ arba kitur, — kur nėra jokios naudos.

Tegul buna mūsų protišku penu knygos; tegul esti mums liuso laiko perleidimui užėiga — knygynas. Mokinkimės patįs, patarkime ir kitiems mokinties. Kaip mums bus linksma patiems turėti platesnę pasaulėžvalgą ir mūsų viengenčius lietuvius matyti lygiais kulturoje su kitomis tautomis! Kaip linksma bus matyti mūsų lietuvaite geromis ir švariomis šeimyninkėmis! Reikia stengties susipažinti su abelnu mokslu ir su mokslu apie namų darbus.

Jonas J. Šemoliūnas, O. D.

Apsaugojimas skrandų nuo kandžių.

Paimt reikalaujamą daugumą gero spirito, pridėti gerai kumparo ir trintų turkiškų pipirų, supilt tą viską į bonką, gerai užkimšti ir pastatyti šiltoje vietoje, tegul kelias dienas pastovi. Kada kumparas ištirps, mišinį gerai perkošti ir tuomi vandeni sukrapinus skrandą, suvynioti ir apsiuti audimu.

KUDIKIS

Metropolitan Life Insurance Leidimu

Vertė I. B. BRONUŠAS, M. D.

Namie padaryta pienui ledinė. —

Paprastą ledinę galima gana pigiai padaryti. Pienas reikia laikyti tam tikroje temperaturoje. Tokios ledinės padarymui reikia paimti paprastą medinę skrynute ir pritaisyti viršų, kuris reikia išmušti paprastu laikraštiniu popierium. Į vidurį tos skrynutės reikia indėti galvanizuotas kibiras, o į kibiro vidurį įstatyti nauja pečiaus triuba. Į tokios triubos vidurį įstatoma kvortinė pieno bonka ir apdedama ledais. Tuos tarpus, kurie randasi tarp kibiro ir skrynutės, reikia pripildyti pjuvėnomis. Tokioje ledinėje pienui galima užlaikyti gerame stovyje. Ji reikia švariai užlaikyti. Pieno bonkutes reikia laikyti uždarytas ar tai butų ledinėje, ar kur kitur.

Prirengimas maisto. —

Kaslink maisto daugumo, žiurėk jau paduotą lentelę. Vieni kudikiai suvalgo daugiau, negu kiti. Reikia daboti, kad kudikis nepersivalgytų. Žiurėk, kad gautum teisingą receptą nuo daktaro. Maistas greičiau bėga iš didelių skylučių, tad dabok, kad papukų skylutės būtų mažos, kitaip kudikis gali apsirgti nuo skilvio nevirinimo. Kudikiai, kurie greitai valgo, lengvai apserga. Svarbiausias dalykas kaslink kudikių maitinimo yra tai maisto prirengimas sulig daktaro nurodymų. Nieko neprivaloma mainyti be daktaro leidimo. Maistas reikia švariai prirengti. Prie maisto prirengimo reikia turėti šitų dalykų, kurie reikia atskirai laikyti nuo kitų dalykų:

- Puodelis borinei rugščiai, į kurią reikia sudėti nevartojami papukai;
- Dviejų kvortų dvigubas katiliukas;
- Dviejų kvortų uzbonas;
- Bonkučių šepetukas;
- Tiek daug bonkučių, kiek sykių peni-

ma kudikis į dvidešimtį-keturias valandas; tokios bonkutės turi būti uncijomis išmieruotos;

Vienas stiklinis mieravimui puodelis;

Vienas tuzinas papukų mažomis skylutėmis; juos galima nupirkti visai be skylučių, kurias galima patiems išdurti raudonai užkaitinta adata, tačiau tai reikia labai atsargiai padaryti;

Vieną stiklinę leiką bonkučių pripylimui;

Truputį plonutėlio audeklo sunkimui;

Pien-cukrio, kurį galima pirkti svaais. Jis reikia sutirpyti šiltame vandenyje.

Kaip reikia padaryti miežių ar avižų vandenį. —

Jeigu daktaras užsako padaryti miežių ir avižų vandenį, tai daryk šitaip: paimk kvortą vandens ir indėk du pilnus valgomus šaukštus miežių arba avižų, sulig prisakymo. Paskui reikia užkaisti ir virti kokias dvi valandas iki puskvortei. Tai reikia nusunkti kol dar karštas vanduo ir tiek papildyti šalto virinto vandens, kad pasidarytų kvorta šilto skystimo. Tuojaus tas mišinys uždengtame bliude reikia padėti į šalį, kad atšaltų.

Jeigu padarymui miežių vandens vartojama prirengtieji miežiai, tai reikia paimti vieną pilną valgomą šaukštą tokių miežių ir sudėti į kvortą vandens, kuris reikia virinti per pusę valandos.

Toks miežinis ar avižinis vanduo turi būti šaltas, kuomet pridedama prie kudikio maisto.

Tuos visus dalykus, kurie vartojama kudikio maisto prirengimui, reikia laikyti atskirai kambarėlio kamputyje. Tų įrankių negalima vartoti virinimui jokių kitokių dalykų. Abrusai iššluostymui ir skudurai plovimui reikia kiekvieną atskirai laikyti.

Kuomet rengiama kūdikiui maistas, tad visi nereikalingi arba bjaurūs daigtai reikia prašalinti, kad nesimaišytų po rankomis, ypatingai reikia prašalinti bjaurūs bliudai, atidaryti atmatų kibirai ir pelenai. Pienas lengvai priima visokius kvapsnius ir bakterijas, kas gali permainingai pienui ir blogai atsilipti į kūdikio sveikatą. Niekomet nereikia dirbti arba vartoti tokių dalykų, kurie nėra švarūs. Pirma darbo pradėjimo, stalas reikia gerai nuplauti. Tiktai tiek išryto maisto reikia pagaminti, kad užtektų dvidešimts-keturioms valandoms.

Maišymas pieno. —

1.—Pieno bonka reikia gerai sumaišyti. Tik tiek pieno, cukraus ir vandens reikia supilti į dvigubą katiliuką, kiek daktaras nurodė, ir reikia gerai sumaišyti. Norint pašildyti pienui, tai šitas dvigubas katiliukas reikia padėti ant pečiaus ir pašildyti. Apačioje katiliuko galima kitai dienai papukus išvirinti. Kuomet vanduo apačioje pradeda virti, tad paprastai užtenka pienui. Tai yra vienas pasteurizacijos budas. Be tam tikro daktaro daleidimo pieno nereikia tikrai virinti. Jeigu tyras cukrus vartojama, tai jis reikia pavirinti truputėlyje vandens ir atšaldyti pirma vartojimo.

Bonkų mazgojimas. —

2.—Visokios tuščios bonkutės reikia atidžiai išplauti tam tikru šepetuku muiluotame vandenyje; paskui reikia kelis sykius išskalauti tyrame vandenyje; pripilti jos tyru, šaltu vandeniu, į kurį reikia indėti žiupsnelis bicarbonate sodos ir stačiomis palikti. Bjaurios bonkos susargdina kūdikius. Pirma kūdikio maisto rengimo, visas pieno bonkutes reikia gerai išvirinti kiekvieną dieną švarame, dideliame puode.

Bonkučių pripilstymas. —

3.—Kuomet visas maistas yra sumaišytas, tad ji reikia atidžiai supilti į aštu-

tį, iš kurio maža leika galima pripilti bonkutes. Tiktai tiek tereikia pilti į kiekvieną bonkutę, kiek reikia vienam maitinimo sykiui. Paprastas korkas yra geriausiai nusipirkti aptiekoje. Jos reikia išvirinti kiekvieną dieną tuo pačiu laiku, kaip ir papukus. Jeigu tik kelios bonkos yra po ranka, tai pienas reikia supilti į švaramą ir išvirintą kvortinę pieno bonką, gerai užkimšti ir laikyti ant ledo. Kuomet reikia pieno, tai iš tos didelės bonkos reikia pripilti pieno į mažas bonkutes, kurios iš laiko turi būti išvirintos ir švamos. Jeigu tokios bonkutės būtų prirengtos iš laiko, tai jos reikia šalta užlaikyti.

Bonkučių speniukų prižiūrėjimas. —

4.—Speniukai reikia išvirinti kiekvieną rytą. Išvirinus, reikia sudėti į puoduką borinės rūgšties skystimą ir uždengti (spotkeliu). Jeigu ir kitas kūdikis vartoja tas pačias bonkutes, tai speniukai reikia atskirai laikyti. Kiekvienas vartotas speniukas reikia gerai išplauti, išversti ir indėti į puodą. Speniukai tame puode reikia laikyti iki sekančiam virinimo laikui. Jeigu galima, tai reikia tiek speniukų turėti, kiek kartų prisieina į dieną maitinti.

Virimo puodų prižiūrėjimas.

5.—Visi puodai reikia labai atidžiai išplauti ir prieš pečių išdžiovinti, kad nerudytų. Visokie skudurai ir sunktuvas reikia išvirinti, gerai išplauti ir išdžiovinti. Visa kas, kas tik viralo dasilytėjo, reikia išvirinti.

6.—Pienui atšalus, jis reikia padėti į pilną ledų ledinę. Neturint atskiros ledinės, pieno bonkas galima sudėti į paprastąją šeimynos ledinę, į kurią daugiausia nieko negalima dėti; kiekviena pieno bonka turi būti atskirai pastatyta, kad nesusidaužytų.

(Bus daugiau).

Parašė A. B. STRIMAITIS.

Kur tie žmonės, ką norėjo gero Lietuvai daryti?

Kur tie vyrai, ką norėjo neteisybę išnaikinti?

Seku Pasaka.

AMŽIAI praslinko nuo to laiko, kada pasaulis buvo vandeniui užlietas. Baisiausias vandens debesiai buvo apsupę žemę ir laikė per keturiasdešimtis dienų ir naktų, pylė vandenį be pertraukos, tarsi suvienijo vandens erdves su žeme. Žustančių žmonių ir kitų sutvėrimų šauksmai buvo girdimi visur ant žemės, — tai buvo ženklas skyrimosi gyvasties su pasauliu.

Šiandien pasaulis paskendęs kraujuose. Bet, praėjus tai audrai, žmonių krauju dažyta orarykštė bus ženklu sutikimo ateinančioms gentkartėms.

Lietuvos gyventojai dabar mato savo mintyse tą orarykštę, šviečiančią pas mus amerikiečius. Kiekvienas lietuvis, gyvenantis šioje šalyje, privalo rupe스팅ai dirbti ir taupyti centas prie cento; privalo nesigailėti dėti ant Lietuvos išliuosavimo aukuro kiekvieną dolarių, atliekantį nuo butino pragyvenimo. Toks aukavimas savo šalies išliuosavimui iš po despotiškos vergijos jungo turėtų būti su dvigubu pasiganėdijimu dėlto, kad mums, čion gyvenantiems, dar nereikia atiduot gyvasties. Nėra mažiausios abejonės, kad mes ir nesigailėtumėm paskutinio cento atiduoti, jei galėtumėm permatyti, kaip daug laimės suteiktume savo šaliai ir pasaulio civilizacijai, jeigu galėtume priartinti galą šiai kruvinai gadynei. Kiek ašarų iš džiaugsmo pasipiltų iš akių niekuo nekaltų mergaičių, moterų ir moti-

nų, kuomet jos pasitiktų su savo mylimiausiomis širdžiai ypatomis, jau grįžtančiomis po karės. Tik persistatykime sau šiandieninį baisiausį padėjimą ir sulyginkime su tuom momentu, kuris ateitų, kada bažnyčių bokštuose varpai apreikštų karės užbaigą! *Ramybė*

užviesspatautų žmonėms geros valios. Mes žinome, kad ta valanda ateis, ta orarykštė pasirodys. Neturime pamiršti, kad mes esame dalis žmonių, gyvenančių tokiose aplinkybėse, kad galime ir privalom gelbėti savo šalį, savo žmones. Jeigu tik imsime pavyzdžius iš svetimatų, tai pamatysime, kad ir kitos tautos visų-pirmiausia rupinasi savais reikalais ir kviečia kitas tautas bendrai veikti su jais. Mes-gi lietuviai neturime manyti, kad mes esame daug gudresniais už kitus, kad tylėdami, neprisidėdami bendran veikiman prie kitų ir nesirupindami grynai savo tautos reikalais sulauksime tokių laikų, kad kiti mūsų reikalais pasiims rupinties. Kas panašiai manytų, tas apsviltų. Atminkime, kad šiandien stebuklai nebesidaro, — nes civilizacijos amžius atėjo, tad nesulauksim užtarimo nuo svetimųjų.

Štai, yra fondas busiančios laisvos Lietuvos reikalams. *Amerikos Lietuvių Centralis Komitetas* išdirbo taisykles kiekvienam Amerikoje gyvenančiam lietuviui užsidėti mokestį Lietuvos reikalams. Nepamirškime sesers, savo šventos pareigos, — remkime Lietuvos reikalus taip, kaip išgalime. Jeigu mes visi, susilieję vienan būryn, sukelsime mūsų miniose tautišką upą, tai tuomi priduosime viltį mūsų broliams, kenčiantiems karės sukuryje. Lai mūsų tėvyniškos ir broliškos meilės *tvanas* išsilieja iš mūsų jausmų. Lai mūsų orarykštė darbų pasirodo ir suvienija mus su mūsų broliais, gyvenančiais skersai okeaną. *Laisva Lietuva bus dabar arba niekad!*

VAIKŲ SKYRIUS

PASIKALBĖJIMAS APIE GAMTĄ

SAULĖ.

Iš visų daigtų, kuriuos matome, saulė yra visų įstabiausia. Iš saulės be paliovos eina pajiega, kurią vadiname šiluma ir šviesa. Šiluma ir šviesa duoda visam gyvybę, — visą augina ir brandina. Be jos nebutų nei upių, nei ežerų, nei debesų, nei lytaus. Be jos neaugtų nei vienas augalėlis, negalėtų gyventi nei vienas gyvas sutvėrimas.

Štai, žiemos vakarą mes susirinkome į trobą. Čia kurenasi krosnis, šilta, šviesi, verda vakarienė. Ar mes žinome, kad visa tai iš saulės pareina? Iš ko pastatytas mūsų namas? Iš medžių. Medžius užaugino saulė. Iš kur mes gauname šilumą, kurią patįs sėve susišildome ir išsiverdame valgį? Iš tų pat medžių, kuriuos užaugino saulė ir įdėjo į juos savo šilumą, o mes dabar ją naudojame. Iš kur tas drabužis, kurį mes dėvime? Iš linų, medvilnių ir vilnų, kuriuos taipogi saulė užaugino. Iš kur mūsų bulvės, barščiai, kruopai, duona, mėsa, ir visi kiti valgiai, kuriuos mes kasdien valgome? Visa tai iš saulės. Saulė atnešė ir tą lytų, be kurio nebutų užaugę mūsų drabužiai, valgiai ir trobos; saulė juos apdirbo, sumalė, išvirė ir padarė juos tokiais, kokiais mes dabar naudojame, ir visa, kur tik pasisuksime, yra parėję iš saulės. Nedovanai ją žmonės vadina *saulutė* — *močiutė*!

ORAS.

Padėkime popieriaus lakštą ant stalo ir mostelėkime su knyga. Popieriaus lakš-

tas nulėks nuo stalo. Kas popierių numetė nuo stalo? Atsakysite — *oras!* Oras yra apsiautęs žemę iš visų pusių. Tuo oru mes kvėpuojame ir be jo gyventi negalime. Kai oras sujunda — ima vyskėti, sakome — vėjas pakilo; oro sujudimą arba tekėjimą vėju vadiname.

Kai oro nedaug tėra, pavyzdžiui, kambaryje, jisai jokios neturi spalvos, pro jį visą matai, bet jo paties nematai; kai oro yra daug, jisai esti žydras, mėlynas. Mėlynąjį orą vadiname dangumi.

Jei žmogus orlaiviu pasikeltum kokius 4 varstus augštumon, — butų sunku kvėpuoti, — oro butų permaža. Iš šito matyti, kad jeigu pasikeltum dar augščiau, prasideda dykoji arčia, kur yra saulė, mėnuo ir žvaigždės. Toje arčioje, turbūt, labai šalta, nes juo augščiau pasikeli, juo eina šaltyn. Penkių, šešių varstų augštumoje tiek šalta, kad ant tokio augštumo kalnų niekadoms nenutirpsta sniegas.

KAIP ATsiranda VĖJAS.

Ar matėte, kas darosi žiemą, kaip atidarai trobos duris? Apačia pro duris eina į trobą šaltas oras iš lauko, o viršumi šiltas oras iš trobos veržiasi į lauką. Dėlko taip yra? Dėlto, kad šaltas oras yra sunkesnis ir jis visuomet laikosi apačioje, o šiltas oras yra lengvesnis ir jis visuomet laikosi viršuje. Dėlto ir pirtyse viršuje — palu-byje šilčiau, o apačioje — šalčiau. Susikurkime ugnį lauke. Įsilęs nuo ugnies oras kils vingiais drauge su dumais į viršų, o iš apačios prie ugnies eis šaltas oras. Taip

89390

atsiranda ir vējas. Vienoje vietoje ant zemes oras ikaista labiau, o kitoje maziau. Ikaites oras kila augstyn, o jo vietu uzima saltas oras. Nuo to ir pasidaro oro judėjimas, vadinamas vēju. Vėjai pučia vienu kartu i vienu puse, kitu kartu — i kitu puse. Jie pučia tol, koliai toje vietoje, kur oras labai ikaite, neataus, o kur yra labai saltas — neapsils.

KAIP PASIDARO LIETUS.

Saulē nuolatos kaitina zemi ir juru. Nuo saules spinduliu silumos vanduo virsta garu; garas kila augstyn, is jo pasidaro debesis. Tuos debesius vējas varo i mus. Cia debesis susitinka su saltiesni oru. Debesu garai virsta vandens laselias, nenusilaiko ore ir krinta zemyn lietumi.

Iš išlytojo vandens pasidaro valkos (klanai), iš valku — upeliai, iš upeliu —

upēs. Upēs subēga juron ir atapila tu vandeni, kuris buvo iš ju išgaravēs. Taip ir eina per amžius.

Žiemā debesu garai labiau atšala, kaip vasarā ir virsta snaigotēmis — sniego žvaigždēmis, ir tuomet lietaus vietoje krinta zemyn sniegas. Sniegas sužneķēs išbuva ligi pavasario. Pavasari saulē sutirpina ju, ir jis virsta vandens laselias. Iš tu laseliu pasidaro upeliai; linksmi šniokšdami, bēga jie skardžiais ir susilieja su upēm.

Kartais debesu garai taip smarkiai atšala, kad virsta ledais ir tuomet krinta zemyn ledai. Ledai žmonēms padaro kartais daug žalos.

Pagalvokite: *koku keturiu pavydalu gali buti vanduo?*

Pasakykite: *ar gali žmogus nieku paversti bent vienu vandens laseli?*

BJAURUS ANTUKAS

(Andersono pasaka.)

Buvo puiki vasara. Laukai, pievos ir miškai žaliavo ir žydėjo. Krumuose giedojo-čiulbėjo pauščiai. Medžių šakose buvo prisukta lizdeliu. Juose paukštelėspatytės perėjo kiaušinėlius.

Viename patvoryje tarp tankiu dilgėliu ir kiečiu pasidarē sau guštā antis — padėjo kiaušiniu ir peri. Nusišērē jos pilvas nuo perėjimo; nubodo jai per dienu-dienas tupėti. Juo labiau jai buvo nuobodu, kuomet ji matē, kaip gaigalas su kitomis antimis linksmi, be jokio rupesnio, sau plaukiojo, taškēsi ir garsiai kvarksėjo po balu; bet ji kantriai tupėjo, ir, pagalios, vienu kartu išgirdo po savim balsu:

— Py, py, py!

Žvilgterėjo, mato — išsiskylē antukai, net pašoko antis iš džiaugsmo nuo lizdo ir

šauriai sukvarksėjo, apreikšdama pasauliui linksmu naujienu.

Paskui ju pasekē tik-ka išsiskylē antukai, išsirito iš lizdo i žoles ir pradėjo žvalgytis aplinkui. Motina nedraudē jiems tai daryti, nes žalia spalva labai sveika vaikučiu akims.

— Py, py, py! Kokis pasaulis didelis! — pyptelėjo antukai.

— Ar tai jus manote, kad čia visas pasaulis? o jus neišmanėliukai, palaukite, pamatysite pasauli, tai tuomet žinosite, kaip jis didelis! — pasakē motina ir apėjo džiaugdamos apie antukus.

Žvilgterėjo dar i lizdu, žiuri ten paliko dar vienas kiaušinis — visu didžiausias!

— Oi, nebeištersiu! — sudejavo antis: — tai reiškia dar reikēs tupiti ir perėti! Ne, jau daugiau nebetupsiu ir neperėsiu!

Vienok-gi atsitupē.

Atėjo vieną kartą gaigalas prie lizdo pasižiūrėti antukų.

— Sveika, gyva? Kaip tau einasi? — tarė jis: — kur tavo vaikučiai?

— Gi, štai, tik žiurėk kokie jie gražūs! Aš niekur nesu mačiusi tokių gražių antukų! Ir, žinotum, visi jie laimingai išsiriti iš kiaušinių, tik šis vienas paliko, gal jis nei nesiskils, gal tai kalatunas? — atsakė artis.

— Žinoma, ką ir bekalbėjus, gražus tavo vaikučiai! — atsakė antinas: — parodyk man tą kiaušini — aš pažiūrėsiu, ar jis kalatunas ar ne?

— Ar žinai ką? — tarė pažiūrėjęs gaigalas: — aš neperėčiau šito kiaušinio, aš vesčiau geriau šiuos gyvus pyliukus motyti plaukioti, bet tu sau žinokis!

— Tai aš dar patupėsiu ir paperėsiu jį kiek! — atsakė artis ir pasiliko perėti kiaušinio.

Pagalios, išsiskylė ir paskutinis antukas. „Py, py!“ išgirdo motina, džiaugsmingai pakilo nuo guštos ir metė akis po kojų.

— O kokis didelis šitas utytis! — pratarė ji nuostabingai: — jis visai ne toks, kaip kiti! Gal tai visai ne artis, gal tai kalakutas? Palauk, tuojau pamatysime, kaip jis plaukios ir žinosime, kas jis per vienas. Jis man turės eiti į vandenį, — nedovanai aš jį taip ilgai perėjau!

Ryto metą buvo gražu, saulėta. Senė artis nusivedė su visais antukais į balą. Vas, vas su sparnais ir pukšt! ėpuolė senė į vandenį.

— Kvar, kvar! — suriko. Antyčiai su puolė paskui ją ir pradėjo plaukioti ir nardyti po vandenį. Drauge su visais puolė į vandenį ir didysis, negražusis antukas ir jis plaukiojo ir nardės.

— Ne, tai ne kalakutas! — tarė motina: — mat, kaip jis dailiai plaukioja — jis yra mano vaikas, tik nei šiaip, nei taip apsigimęs!

— Kvar, kvar! — pašaukė artis anty-

čius: — eime į kiemą — aš aprodysiu jums platesnį pasaulį! Jūs ten pamatysite daugiau paukščių. Tik žiurėkite, pasisaugokite, anava, tos senos anties — ji yra ispanų veislės, todėl tokia dikta ir jos kojos raudonai lopuotos.

— Nai, iš kur čia dabar atsirado šis šlykštus pilkasai antukas? — tarė ispanų artis: — aš visai nekenčiu tokio ir nenoriu, kad jis čia tarp mūsų vaikščiotų! — ir šoko žnaibyti pilką vargšelį.

— Nustok, palik jį! — užstojo motina: — ką jis čia pikto daro — tegul jis sau buna!

— Taip, bet kam jis tokis didelis ir tokis bjaurus! — atsakė ispanų artis: — visi tavo vaikai butų kaip reikia, tik šis vienas — išgama! Nereikia jo čia!

Pilkasai antelis labai nusiminė: kasgi norėtų girdėti, kad jis yra bjaurus ir išgama?

Dar kita artis tarė:

— Ištikro, tai yra perdidelis antukas ir labai nepuikus!

To pakako: vargšas pilkasai antelis nebeįtvėrė daugiau ir išbėgo į girią.

Bėgo jis, kiek tik kojos nešė, kad jo niekas nepagautų ir nematytų — bėgo kur akis neša. Pribėgo jis prie pelkės, kurioje buvo laukinių ančių. Kaip tik jos jį pamatė, pradėjo šaukti:

— Iš kur tu tokis — šlykštyne atsiradai? Tu negali čia būti su mumis. Eik sau šalin iš čia, kur nori!

Pasileido ir iš ten bėgti pilkasai antukas, nebežinodamas dabar pats nei kur bėdingti. Pribėgo jis seną trobelę, tokią seną, kad rodės — ji tik šilta — gyva stovėjo. Trobelėje gyveno sena moteriškė su katinu ir vištele. Apsidžiaugė moteriškė, pamačiusi antuką ir tarė:

— Aš laikysiuosi šitą antuką, — jis užaugs antimi ir pradės man kiaušinius dėti.

Išgyveno antukas trobelėje tris savaites.

— Ar tu gali dėti kiaušinius? — vieną kartą užklausė jo vištelė.

— Ne!

— Kad ne, tai nei nekalbėk daugiau su manim — aš nenoriu su tokiais užsidėti! — rusčiai atsakė vištelė.

— Ar tavo akis žiba patamsėje, kaip mano? — užklausė jo katinas.

— Ne!

— Tai nesimaišyk man čia po kojų, — kitaip bus blogai!

Antukas įsilindo į trobelės kampelį ir ten tunojo.

Vieną kartą išslinko iš trobelės pasi-vaikščioti ir pamatė didelę kudrą.

— A-ta-ta! tai bent galėsiu pasiplaukyti! — tarė.

Bet ir čia neturėjo ramybės. Visi gyvuliai, kurie tik matė jį, juokės ir tyčiojos iš jo — kokis jis esąs bjaurus...

Praėjo gražioji vasara. Prasadėjo ruduo. Pradėjo gelsti medžių lapai ir kristi žemėn. Oras atšalo. Sunkūs laikai atėjo antukui. Bet pervis sunkiau jam buvo žiemą. Užšalo visos pelkės ir balos ir nebuvo jam kur nei pasiplaukyti, nei pasiturkšti.

Sugrižo vėl pavasarėlis. Parlėkė paukščiai ir pradėjo čiulbėti. Šlykštusis antukas jau buvo užaugęs. Vieną kartą jis pamėgino paplasnoti ir pamatė—beturįs ilgus, plačius sparnus ir galįs gerai lėkti. Iškilo jis augštai, augštai į padanges ir mąstė, į kur čia dabar pasisukus? Tolumoje išvydo didį sodną ir į ten pasuko savo kelią. Sodne buvo klanas. Po tą klaną plaukiojo trys baltutėlaitės kaip sniegas, dailios gulgės.

— Kažin kad aš pamėginčiau prie jų nulėkti? — pamąstė antukas: — ar ir jos nekęstų manęs taip, kaip ir kiti? Ir išidrąsinęs nusileido palei jas į vandenį.

— Dabar jos padarys man galą! — pagalvojo antukas: — ištiesė kaklą, nulenkė galvą ir ryžos laukti savo likimo. Bet ką jis pamatė skaidriame, ramiame vande-

nyje? Pamatė — kad jo buta tokios pat snieginiai baltos gulgės, kaip ir tų trijų, kur plaukiojo po klaną!

Tos trys, pamačiusios netikėtą svečią, priplaukė artyn, su pagarba, nulenkusios kaklus, tarsi, sveikindamos jį. Į sodną atbėgo gražūs, švarūs vaikai ir, pamatę naują gulgę, sušuko:

— Žiurėkit, žiurėkit, štai nauja gulgė! Kokia graži, puiki! gražesnė už senąsias! — ir pradėjo trupinti į vandenį pyrago.

Bjaurusai antukas skaniai pasilesęs pyrago, savo draugų liuliuojamas, pasikišo galvą po sparnu ir užmigo. Jis niekad taip laimingai nemiegojo, kaip tuokart.

ŽIBUTĖ IR AŽULAS.

Artinosi žiema. Paukščiai senai buvo išlėkę į šiltus kraštus. Žolės buvo nuvytę, gėlės peržydėję, medžių lapai nukritę. Paryčiais budavo šalnų ir pašalų.

Prie pat ažuolo kamblio dar tebežalavo keletas žibučių. Jos turėjo sukrautus pumpuruose žiedus, kurie tučtuojau galėjo žydėti.

— Kas bus, dėdele? — kalbėjo žibutės ažuolui: — ar nesušalsime kaip ateis žiema, jei dabar taip šalta.

— Nebijokite, mažutėlės! — tėviškai tarė ažuolas: — susukite savo žalius lapelius ir užmerkite savo akeles, aš apklosiu jus ir jums bus gerai — žiema nepadarys jums jokios žalos!

Žibutės taip ir padarė: suvyturavo savo lapelius, užsimerkė, o ažuolas apibėrė jas savo sausais lapais. Atėjo žiema. Ją apsnigo ir jos saldžiai užmigo ir išmiegojo per visą žiemą. Pavasarį šiltas lietus pažadino jas iš miego. Jos pakilo, iškišo laukan savo lapelius ir sukrautus pumpurėlius ir pražydo mėlynomis, kvepiančiomis gėlelėmis. Ažuolas dabar galėjo pasidžiaugti jų gražumu.

NEPATENKINTA EGLAITĖ

Girioje augo maža graži eglaitė. Jos smaili, trašus spigliai žaliavo kiaurą metą. Bet ji buvo nepatenkinta savo spigliais — ji norėjo turėti tokius pat plačius lapus, kaip ir kiti medžiai. Vieną kartą ji tarė:

— Ak, kaip man nusibodo šie mano bjaurūs spigliai. Kaip aš norėčiau, kad mano butų gražiausi lapai už visų medžių miške, pavyzdin, auksiniai.

Atėjo naktis, eglaitė užmigo, svajodama apie aukso lapus. Ant rytojaus žiuri — savęs nepažįsta. Ant jos vietoje žalių spiglių, spindi aukso lapai.

— Tai aš laiminga, tai man smagu, sušuko grožėdamos savim eglaitė. Bet jos džiaugsmas buvo neilgas. Ėjo pro šalį senas elgėta su krepšiais, pamatė aukso lapus ir nuskynė alei vienam. Susidėjo į krepšius ir nuėjo savais keliais.

Eglaitė paliko plika, — jai pasidarė pikta. Seni medžiai žiurėjo nuostabiai į ją, bet nei vienas nepratarė jai nei žodžio, nenorėdamas padidinti jos skausmo.

— Matau, — tarė eglaitė, — kad negera turėti aukso lapus — jais by-kas gali pasigodėti ir nuskinti. Geriaus butų stiklo lapai — tie butų gana gražus ir jais niekas nepasigodėtų.

Ant rytojaus — žiuri eglaitė, kad ji su stiklo lapais.

— Žiurėkite, — tarė eglaitė aplinkiniams medžiams: — kokia aš graži, kaip žaidžia saulės spinduliai mano lapuose!

Bet medžiai nieko nesakė, tik lingavo savo viršunėmis. Užėjo vėjas ir stikliniai eglaitės lapai sudužo, subyrėjo ir nukrito žemėn.

— Turėjau aukso lapus — netekau, turėjau stiklo — netekau, tai dabar matau, kad paprasti žali lapai yra visųgeriausi!

Užmigo eglaitė. Ant rytojaus — žiuri, kad esanti su žaliais lapais. Pradėjo džiaugtis eglaitė, bet staiga atkiuoksėjo stirnų burelis, pamatė jaunų žalių lapų, ir

nuėdė ligi vienam. Atsiradusi plika, eglaitė tarė:

— Aukso lapai yra puikus, bet kiekvienas jais pasigodi, stiklo lapai gražus, bet trapus. žali lapai butų geri, bet juos gali kas nuėsti, tai matau, kad mano spigliai yra visųgeriausi.

Ant rytojaus eglaitė atsirado su savo spigliais vėl kaip ir pirmiau buvo. Dabar ji džiaugės, taip kaip niekad nebuvo džiaugusis. Augšti medžiai, linguodami jai viršunėmis, tarė:

— Ar matai, kas savo tas yra geriau už visa svetima.

Nuo to laiko eglaitė daugiau nenorėjo kitokių lapų, kaip tik savų spiglių.

KIŠKIS MEDŽIOJA.

Kartą girioj susirinko
Daugel žvėrių iš aplinko.
Rėkia, staugia, kaukia, pleška, —
Mat, pagausią jie sau mešką!

Loku riksmas nepamėgo,
Jis iš girios tuoj išbėgo.
Kas-gi junt' nelaimę savo?
Vargšą lauke tuoj pagavo!

Jau pabaigę šitą bėdą
Mėsos kąsnį kiekviens ėda.
Štai ir kiškis atšokavo,
Ir tas meškos griebia ausį.

— O tu žvairy, ar tai tavo?
Nėjai gaudyt — tai negausi! —
Taip kiškelį žvėris barė
Ir su gėda šalin varė.

— Na tai, broliai, esat koki!
Aš iš girios baidžiau lokį! —
Kada zuikis šitaip sako,
Visi juokias ka-ka-ka-ka!

Bet pagyrun's taip patiko,
Kad jam kąsnis ausies liko!

KAIP ŠUNES PADĖJO KELIAUTI Į TOLIMUOSIUS ŽIEMIUS

Žinome, kad žemė yra rutulys. Ties viduriu to rutulio yra šiltieji kraštai, toliau nuo vidurio į vieną ir antrą rutulio pusę yra vidutinieji kraštai, o dar toliau nuo tų, pačiuose žemės galuose, vadinamuose žemės ašigaliuose, yra šaltieji kraštai.

Po šiltuosius ir vidutiniuosius kraštus žmonės yra išvaikščioję ir išvažinėję ir maždaug žino, kas juose yra, o po šaltuosius dar kokia 50 metų atgal mažai kas buvo bebuvęs ir apie tuos kraštus nieko nežinota.

Po šaltuosius kraštus labai sunku yra keliauti, todėl, kad ten veik visą metą stovi amžina žiema ir naktis ir tik per tris vasaros mėnesius ten kiek atšyla ir užstoja diena. Ten stovi amžinas sniegas ir ledų kalnai, po kuriuos niekas negyvena.

Nuo senai atskiri žmonės mėgino keliauti į šaltuosius kraštus, bet tai jiems labai vykdavo: tai jų laivą ledai sutruškino, tai neturėdavo pakankamai maisto ir daigtų, kad atlikus kelionę, tai kitokios priežastys jiems kliudė.

Geriau už kitus pasisekė keliauti į žiemius norvegui daktarui *Nansenui*. 1893 metais birželio mėnesį stiprus laivas vardu „*Fram*“ su juo ir dar dvidešimtimi žmonių išplaukė iš Norvegijos į žiemius. Jis vežėsi visa, ko reikėjo tai ilgai ir sunkiai po ledų kalnus ir sniegynus kelionei. Tiesa, ir daktarui *Nansenui* nepavyko toli nukeliauti, butent pasiekti žiemų ašigalio, tačiau jis priėjo prie ašigalio arčiausiai už visus kitus. Apie keturi šimtai varstų buvo belikę pasiekti ašigalį, kaip „*Fram*“ po trijų metų plaukiojimo turėjo sugrižti atgal į Norvegiją.

Rugpjūčio mėnesį *Nansenas* priplaukė į žiemų Rusijos krantą. Čia jo laukė žmogus su žiemų šunų buriu. *Nansenas* pasiėmė juos į laivą ir pasileido į tolimesnę kelionę.

1895 m. kovo mėnesį *Nansenas* priplaukė tokias ledų sienas, pro kurias negalima buvo toliau plaukti. Dabar buvo paimta į darbą šunės. Buvo sukinkyta dvidešimt aštuoni šunės į dvejas lengvas rogutes, kuriomis važiavo daktaras su savo draugu ir vežėsi pramitalo ilgai kelionei. Penkio-liką mėnesių išbuvo *Nansenas* kelionėje su šunimis ir buvo tik už pustrėčio šimto varstų nuo žemės ašigalio, tačiau dėl nepritekliaus maisto turėjo sugrižti atgal į savo laivą.

Paimtieji šunės pasirodė ištikimiausiais žmogaus draugais — jie iškentėjo šaltį ir alkį per keletą mėnesių traukdami rogutes per pusnius ir ledynus ir baisias žiemų pugas. Kad ne tie šunės, niekuomet didis keliauninkas negalėjęs būtų atlikti tokios sunkios ir ilgos kelionės. Visą tą savo kelionę jis aprašė labai įdomiame veikalė, pavadintame „*Tolimieji Žiemiai*“.

RYTO DAINA.

Prabrėkšk, aušrele, tekėk saulele,
Spindėk, aušros žvaigždele!

Papusk vėjeli, varyk rukelį
Pažadink vieversėlį!

Išauš dienele, spindės saulele
Džiaugsis kožna širdelė!

Žaliuos medeliai, čiulbės paukšteliai,
Žaliuos mūsų laukeliai.

Žaliuos pievelės, žydės gėlelės,
Dainuos mūsų mergelės.

Papus vėjeliai, siubuos javeliai,
Dirbs mūsų bernuželiai.

PENELOPOS AUDIMAS

Pasakoja BARZDŲ DĒDĒ.

V.—ELGĒTA.

IV. PRAŠALINIMAS GINKLŪ.

Rytojaus dienos sulaukus, svečiai, prastu budu, susirinko didžiojon salēn. Susēdo ažuštālēsna, valgē, gērē, dainavo dainas ir rēkavo, kaip visados. Jie kēlē tokī trukšmā, kad rumų sienos drebējo ir sukabinēti ant sienų ginklai žvangējo.

Trukšmui kīlant, inējo Telemachus, drauge su seniausiu ir ištikimiausiu tėvo tarnu Eumėjum. Svečiai buvo taip įsilinksminę, kad nepastebējo jų.

— Mano ponaiti, — pratarē Eumėjus, — tie ginklai ir šarvai senai čia kabo ir laukia tamstos tėvą sugrižtant.

— Taip, — atsakē Telemachus, — jie jau pradējo rudyti nuo dumų ir dulkių. Nukabinkiva juos ir sukraukiva skrynion išdo kamaroje. Ten jiems bus daug geriau.

— Gera mintis, ponaiti, — pastebējo senas tarnas. — Aš nešiu skydus ir lankus, o tamsta nešk kardus.

— Gerai, Eumėjau; padarykime tai tuojaus. Bet nereikia judinti mano tėvo lanko, kur antai kabo ant sienos. Motina kasdien jį nušluosto ir apžiuri; ji susirupins, nepamačiusi jo savo vietoje.

Nukabinti nuo sienos ginklus nebuvo labai sunku; bet jų čia buvo gana daug, tad jaunas kunigaikštis su senu Eumėjum nekartą turējo grīžti į salę ir vėl eiti ginklus nešini.

— Ką jūs ten darote su tais kardais ir skydais? — sušuko Antinojus, pamatęs, kaip jie jau nešē paskutinę naštą.

— Dedame juos į skryniją, išdo rume. Jie visai jau surudys, čia bekabēdami, — atsakē Telemachus, net nenustodamas.

— Tas berniukas šiandien yra nepaprastai linksmas, — pastebējo vienas iš jaunesniųjų svečių.

— Gal jis laukia tėvą sugrižtant, — atsakē senas Leokritus, su pašiepimo balsu.

Tuo pat laiku kieman inējo nepažįstamas elgeta. Jis buvo visai apiplyšęs; jo kojos buvo basos, galva nepridengta, rankos drebējo; jis ējo tiesiog prie didžiosios salės durų. Tarnai, pastebēję jį, vieni juokėsi iš jo sudriskusių drabužių ir vargo, — ir varē jį šalin — kiti-gi pasigailējo jo ir sudraudē žiaurusus:

— Bukite mandagesni su juo! Gal jis atneša mums kokių žinių nuo mūsų viešpaties Ulyso? Jis atrodo lyg iš tolimos kelionės atvykstas.

Senas gončas, Argos, gulējo ant kruvos pelenų netol virtuvės durų. Pirm dvidešimties metų jis buvo dailiausias ir smarkiausias medžioklėms šuo, mylimas Ulyso draugas. Bet dabar — pasenęs, be dantų, be spėkos, apvilktom akim, drebančiom kojom, niekam jau nebetikęs. Pamatęs elgētą einant per kiemą, pakēlē galvą ir pažiūrējo. Jis kažką tokio atsiminē iš praeities; silpnai pakraipē uodegą, visa spėka bandē atsikelti; meiliai pažvelgē į elgētą ir ilgai, linksmi sukaukē, kaip sukaukdavo savo jaunystėje, pasitikdamas poną.

Elgēta sustojo, paglostē jo galvą ir prašnabždējo:

— Argos, mano drauge!

Šuo pašoko ant kojų, pergriuvo ir išsitiesē negyvas, — jo akyse dar matēsi džiaugsmas.

— Ko kaukia tas šuo? — paklausē Antinojus; mat, Argoso sukaukimą girdējo ir svečiai.

— Be abejonės jis raudoja dėlto, kad neteks savo ponios, — pastebējo Agelajus; visi svečiai pasileido juokais.

Už valandėlės po tam tarpduryje sustojo elgēta.

— Na-gi, nagi! — sušuko Leokritus. — Kas-gi čia da atėjunas taip veržiasi vidun?

— Ko tu čia nori, Driskiau? — atsi-

liepė kitas jaunikis, sviesdamas pluta ir pataikydamas elgėtai galvon. — Ar nežinai, kad čia karaliaus rumai? Eik laukan!

— Taip, eik laukan! — sušuko ir senis Eumėjus, bandydamas nuduoti pikta.

— Aš noriu kalbėti su Ulyso sunum, — atsiliepė su nusižeminimu elgėta.

— Kalbėk, nes aš čia esu, — tarė Telemachus gana rusčiai. — Pasistengk trumpai kalbėti!

— O, prakilnus jaunikaiti, — tarė elgėta, — tamsta esi tvirtas ir dailus, ir visas gyvenimas yra prieš tamstą. Bet aš esu senas ir susilaukiau savo vargo dienų. Meldžiu, pasigailėk manęs nelaimingo! — Ir tylomis pridėjo: — Ar prašalinai visus ginklus, kaip įsakiau? Ar jie visi yra gerai sudėti?

— Visus, išskyrus didelį lanką, kurs kabo antai ant sienos, — ir-gi patylomis atsakė Telemachus. — Ką sakai? Ar tuoj juos užklupti?

— Ar tuojaus užklupti? — klausė ir senis Eumėjus, arčiau prislinkęs.

— Ką tas senis šnibžda jaunikaičiui? Šalin su juo! — sušuko Antinojus.

— Šalin, laukan! — atkartėjo dar kitas svečias, grumodamas su kumsčia.

— Lai jis buna, — užsistėjo Leokritus. — Lai sau buna. Mes pasijuoksime iš jo. Gal jis ir-gi atėjo su piršlybomis pas dailiąją Penelopą. Girdi, ar ne taip, mano prieteliau?

Elgėta nieko neatsakė. Jis dirsterėjo kitan kambario galan, kur buvo laiptai į karalienės kambarius. Laiptais lipo žemyn Penelopa, graži ir išdidi; su ja ėjo burius jos tarnaičių.

— Karalienė! Karalienė! — sušuko jaunikiai. — Ji ateina išpildyti savo prižadėjimą.

— Telemachau, mano sunau, — pratarė Penelopo, — kas yra tas senelis, su kuriuo taip nemandagiai apsieina mūsų svečiai?

— Motina, tai yra vargšas: jurų vilnis

išmetė jį ant kranto, — atsakė jaunikaitis. — Jis sako turįs žinių nuo mano tėvo.

— Lai jis man jas papasakoja, — tarė karalienė. — Bet pirma to jis turi pasilsėti, pavalgyti ir turi buti, kaipo mūsų svečiai, priderančiai pagodotas.

Tai tarusi, ji pakvietė vargšą atsisėsti šale tėvo-kedės ir Telemachui įsakė pačiam atnešti maisto ir gėrimų.

— Eikš, Malampo, — pašaukė vieną iš savo tarnaičių, — atnešk bliudą vandens, kad numazgojus šio pakeleivio kojas.

— Aš nemazgosiu elgėtos kojų, — atkirto tarnaitė.

— Tai aš atliksiu karalienės pareigą, — pasisiulė Euryklėja, sena auklė, auginusi Ulyssą, kuomet jis dar mažas buvo.

Bematant ji atnešė didelį bliudą šilto vandens ir šluostuvus; atsiklaupusi ant akmens priešais keleivį ji pradėjo mazgoti jo kojas. Tik umai, su šauksmu, ji pašoko į šalį ir apvertė bliudą su vandeniu.

— O, viešpatie! rundas! — sumurmėjo, bet taip tykia, kad tiktai pakeleivis tegirdėjo. Ir po tam, kad niekas nepastebėtų jos nusistebėjimo, ji garsiai pridėjo:

— Koki netikusi likau, pasenusi, kad net kojų nebegaliu tinkamai numazgoti. Tuojaus vėl pripildysiu bliudą!

— Brangioji auklė, — prašnabždėjo pakeleivis, — tu visados buvai atsargi ir išmintinga. Pažinai mane iš rundo, kurį turiu ant kojos nuo pat kudikystės. Niekam nieko kol-kas nesakyk, nes aš noriu atkeršyti savo nedraugams.

— Ulyse, mano viešpatie, — ji kartėjo su džiaugsmu balse, — aš žinojau, kad tu sugrįžsi.

Tasai apdriskęs žmogus ištikrųjų buvo karalius Ulysses. Jurų vilnis išmetė jį ant kranto tą rytą vieną, mažoje valtelėje. Pirmučiausiai jis pasakė kas esąs senam Eumėjui ir sunui Telemachui, bet niekam kitam; jo įsakymu ginklai buvo prašalinti iš didėsės salės.

Bus daugiau.

20890

20889

89390

Liet. TSR
Knygų Rūp.
Knyg.

MOTERS, SVIESKITĖS!

Susivienijimo Lietuvių Amerikoje Kningyne

GAUNAMOS KNINGOS — SKAITYKITE JAS

AMERIKA, 288 pusl., ...	75c.
AUDRA RUSIJOJE, 56 pusl., ...	20c.
ANDERSONO PASAKOS, 82 pusl., ...	20c.
DAKTARAS IŠ PRIEVARTOS (Komedija)	20c.
KAIP GYVANA: Latviai, Suomia, Anglai,	20c.
KAIP BULGARAI INGIJO LAISVĖ (I),	20c.
KAIP BULGARAI INGIJO LAISVĖ (II)	20c.
KAS IŠ KUR PAREINA, 64 pusl., ...	20c.
KELIONĖ Į ŠIDLAVĄ, 48 pusl., ...	15c.
KONRADAS VALENRODAS (Poema), 24 p.	15c.
KRAŽIŲ SKERDYNĖ, 77 pusl.	15c.
KUN. A. BURBA, 29 pusl.	20c.
LIETUVIŠKA CHRESTOMATIJA, 180 psl.	40c.
LIETUVIŲ TAUTOS KLAUSIMAS	
EUROPINĖS KARĖS METU, 102 pusl.	35c.
NAUJAS BUDAS Išmokti Rašyti, 24 pusl. . .	10c.
NUO DEGTINĖS (Komedija), 19 pusl.	10c.
PADĖJIMAS LIETUVIŲ TAUTOS RUSŲ	
VIEŠPATIJOJE (Rusų kalba), 128 pusl.	1.00
PASNINKAI LIETUVOJE, 16 pusl., ...	5c.
PERSPĖJIMAS Apie Šventą Tikėjimą, 63 p.	10c.
PRAŽUVO (Vaizdelis iš gyvenimo), 16 pusl.	10c.
ŠNEKTANT (Apysaka iš Bulgarų atgijimo),	25c.
TRACHOMA, 100 pusl.	20c.
"TĖVYNĖS" Kompletai 1909-1910-1911.	1.00

AIŠOPO PASAKOS

AIŠOPO PASAKOS — tai vienintelis tos rūšies veikalas lietuvių kalboje ir naudingas kiekvienam turėti. Kninga 360 puslapių, su 110 gražių paveikslų, 301 pasakų ir paaukštinimų. Tinkanti pamokinimui seniems, jauniems, o ypatingai mažiems.

Motinos, nupirkdamos šią kningą savo vaikeliams, niekad nesigailės, nes vaikai mėgsta tokius skaitymus, ypač kad kiekvienai pasakai yra pritaikytas ir paveikslėlis.

AIŠOPO PASAKOS yra svarbios ne tik savo gražumu, bet ir labai rimta prasme: kiekviename atsitikime, kiekvienam žmogui, kiekvienai ydai rasi prilyginimus ir galiaus pamokinimus. Tai neišsemiamas šaltinis; iš jų galima panaudoti sakinius viešuose susirinkimuose ir draugiškuose pasikalbėjimuose.

KAINA SU PRISIUNTIMU / NAMUS — \$1.25

IŠSKYRUS

AIŠOPO PASAKAS ir 'APŠVIETA' VISAS KITAS KNINGAS SLARNARIAI GAUNA UŽ PUSĖ PAŽYMĖTOS KAINOS

Paikalaudami kningų, parašykite aiškiai kningos pavardą.
Piningus geriausiai siųsti per pašto Money Orderį, paprastame laiške, užadresuojant:

A. B. STRIMAITIS 307 WEST 30th STREET
NEW YORK CITY

PASKAITOS

Žmonių Apšvietai Galima Rengti Žiemos Metu, nes tai yra Kuopų Užduotis

NE VISOS KUOPOS TUREJO APDRAUDOS IR SVEIKATOS SAVAITĖ, UŽTAI DABAR GALI PASINAUDOT

KUOPŲ NAUDAI SLA. IŠLEIDO 5-as PASKAITAS. JAS GALIMA SKAITYTI DIDELĖSE SUEIGOSE IR KUOPŲ SUSIRINKIMUOSE. S L. A. NARIAI TAIPGI GALI ĮSIGYTI JAS ::

Kreipkitės į "Tėvynės" Administraciją

LIETUVOJE EUROPOS KNINGOS

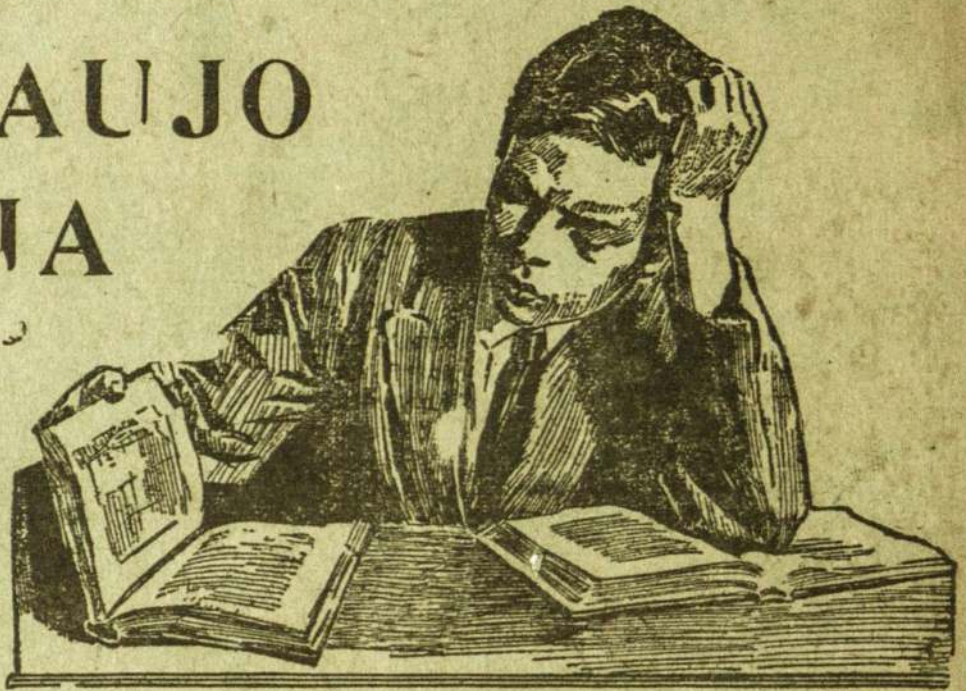
Kninga nušviečia tikrą padėjimą, kaip lietuviai į plačią Rusiją, palikdami ukius, kuomet vokiečiai. Kninga 92 puslapių, su 3 delių puikių paveikslų, iš pačių atsitikimų su pab

Kainuoja tiktai 50c. su pris
A. B. STRIMAITIS
307 W. 30th Street, New York

Didelis Veikalas!

KRAUJO SĖJA

Du Tomai
už
\$1.50

KRAUJO SĖJA ŽINGEIDUS VEIKALAS

Yra tai labai užimanti apysaka iš Rusijos karės laikų. Kninga išleista dviejuose tomuose atskiriam. *Tome Pirmam* telpa šie dalykai: Pirmi Aidai. Maskvoje. „Šviesiai-dauggalis“ Tiška. Varšavoje. Testamentas. Į Rytus. Užpakalyje Armijos. Taktika Strategija. Virdulyje. Ant Vandens. Sląstuose. Kontr Mina. Geniališkas Plenas. Liadojansas. Juodakis Rekrutas. Kuningaikštukas. Užtrinos Ant Vado Kojų.

Antrame Tome telpa šie dalykai: Jokamanda Pas Kuropatkin'ą. Šiupinys. Fermentai. Ginkluotas Ramumas. Priežastis ir Pasekmės. Šliubas. Prieš Mušį Kaip Tai Dailu Per Karę. Naktis Prieš Išauštant. Šamilio Airis. Teismas. Tulei-Shanas. Dievo Perkunas. Lenktynės.

Iš viršpaminėtos įtalpos jau aišku, kad šis veikalas yra labai užimantis. Pirmas Tomas turi 289 puslapius, Antras Tomas — 246 pusl. 35 puslapiai skaitymo. Tai milžiniška kningas už tuos pinigus.

Kraujo Sėją galima gauti ir atskiriam kiekvieną tomą. Kaštuoja siuntimu po \$1.00. Užsisakant abudu tomu kartu, kaštuoja tik

Su užsakymu reikia ir pinigų prisiųsti, išperkant money išrašant šitaip:

LITHUANIAN ALLIANCE OF AMERICA
307 W. 30th STR., NEW YORK, N. Y.